

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **B.L.**, nar., e.č....., státní příslušnost, t.č. pobytem, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 20.7.2011, č.j. OAM-157/LE-PA03-PA03-2011,

takto:

- I. **Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20.7.2011, č.j. OAM-157/LE-PA03-PA03-2011 se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Dne 14.7.2011 podal žalobce opakovanou, v pořadí druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že by chtěl zůstat v České republice a založit zde rodinu. Nechce se vrátit do Ghany, kde stále pokračují boje mezi klany.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20.7.2011, č. j. OAM-157/LE-PA03-PA03-2011, bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle §10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu). Zároveň bylo rozhodnuto, že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany nepředložil žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které nebyly předmětem zkoumání správního orgánu v předchozím pravomocně skončeném řízení.

V zákonem stanovené lhůtě podal žalobce proti oběma výrokům tohoto rozhodnutí žalobu. Namítl porušení §2 odst. 4, § 3, § 10a písm. e), § 14, § 14a. Žalovaný svým rozhodnutím označil jeho opakovanou žádost jako nepřipustnou dle 10a písm.e) zákona o azylu. Žalobce přitom jako novou skutečnost odůvodňující zahájení opakovaného azylového řízení uváděl prvek rodinného života s občankou ČR, konkrétně uvedl, že se svou družkou slečnou J.K. se zná přibližně rok a dva měsíce, z toho půl roku sdílejí společnou domácnost a hodlají spolu založit rodinu. Tato skutečnost přitom bez jeho zavinění nemohla být uvedena v předchozím správním řízení, neboť časově nastala až po ukončení těchto řízení. Žalovaný skutečnost rodinného života vyhodnotil jako nedostatečnou pro zahájení opakovaného meritorního řízení, žalobce byl zároveň bezprostředně po podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Poštorná, kde nyní vyčkává výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění do země původu. Žalobce se domnívá, že postup žalovaného tkvící v nezohlednění nové skutečnosti, je v rozporu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soud v Brně, zejména s rozhodnutím NSS č.i. 2 Azs 14/2010-92. V uvedeném rozhodnutí se NSS zabýval v podstatě obsahově totožnou situací. NSS v citovaném rozhodnutí zopakoval dvě podmínky k zahájení opakovaného azylového řízení: 1) žadatel musí uvést nové skutečnosti či zjištění, 2) jež bez vlastního zavinění nebyly předmětem zkoumání v předchozím azylovém řízení. Ve zde projednávaném případě, stejně jako v případě rozhodovaném NSS, je podmínka 2. splněna, neboť rodinný život započal po ukončení předchozího azylového řízení, tedy nebyl a nemohl být předmětem zkoumání v předchozím řízení. Zbývá tedy vyhodnotit, zda skutečnost rodinného života je relevantní “novou skutečností” pro zahájení opakovaného řízení ve smyslu 10a písm.e) zákona o azylu a contrario. Nové skutečnosti a zjištění byly definovány NSS v citovaném rozhodnutí (resp.odkazem na předchozí judikaturu) jako takové, jež “mohou mít, prima facie, dopad do hmotněprávního postavení žadatele“. Dle NSS tedy nejsou relevantní jen striktně azylové důvody. Je následně účelem opakovaného azylového řízení vyhodnotit, zda konkrétní skutečnosti, či zjištění mohou být podřazeny pod ustanovení upravující udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, doplňkové ochrany, humanitárního azylu, či pod žádné z těchto ustanovení. V soudem projednávaném případě, skutkově obdobném, NSS vyjádřil názor, že argumentace týkající se rodinného života s rodinným příslušníkem ČR by mohla směřovat zejména pod ustanovení § 14, tzn. humanitárního azylu, přičemž analyzoval i možnou podřaditelnost pod § 14a zákona o azylu. Souhrnně tedy NSS zkonstatoval, že v případě tvrzeného nově vyvstalého rodinného života s občanem ČR měla být tato skutečnost vyhodnocena jako “nová skutečnost“ ve smyslu shora citovaného ustanovení zákona o azylu, neboť má prima facie dopad do hmotněprávního postavení žadatele, tedy mělo být zahájeno opakované meritorní řízení, a až v rámci tohoto opakovaného řízení měla být podrobně zkoumána eventuelní podřaditelnost argumentace pod některé z ustanovení zákona o azylu.

Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta v plném rozsahu. V případě žalobce se jedná o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž jeho důvody jsou stejné jako v řízení předcházejícím. Ač žalobce v žalobě zdůrazňuje především rodinný život s občankou v ČR, je přinejmenším zarážející, že ve vlastnoručně psaném vyjádření k důvodům své žádosti se o něm vůbec nezmiňuje. I přesto se žalovaný touto skutečností zabýval, nicméně ani ve vztahu žalobce k jeho přítelkyni neshledal důvod pro závěr o nemožnosti jeho vycestování zpět do vlasti, neshledal, že by jeho vycestování bylo v rozporu

s mezinárodními závazky, jak je namítáno v žalobě. Žalobce navázal vztah s přítelkyní, ač si byl vědom toho, že nemá upraven pobyt a že mu bylo uděleno správní vyhoštění. Dokonce ještě měsíc před navázáním vztahu s přítelkyní žádal žalobce o přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění z důvodu soužití s jinou partnerkou — jak však bylo šetřením zjištěno, s žádnou ženou domácnost nesdílel. Správní orgán tedy po provedeném řízení nedospěl k závěru, že by jmenovaný uvedl takové nové skutečnosti, které by opodstatnily nové meritorní posouzení jeho žádosti.

Soud o podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí podle §76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro vady řízení.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 14. 7.2011 podal žalobce, občan Ghany, národnosti dagomba, opakovanou, druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. On sám není, ani nikdy nebyl členem žádné politické strany ani podobné organizace, rodiče byli členy politické strany NDC. Z Ghany žalobce odešel dne 1 3. 2008 proto, že v jejich kraji probíhaly boje mezi dvěma klany - klanem M. z kmene A. a klanem K. z kmene A. Z A. letěl do egyptské Káhiry a odtud do Prahy. Při svém příletu byl v Praze zadržen českou policií proto, že měl ve svém pase vylepen padělaný vízový štítek. Získal ho od zprostředkovatele asi za 5000 USD. Sdělil zprostředkovateli jen to, že chce z Ghany vycestovat, a ten mu nabídl, že v České republice se žije dobře, takže s tím souhlasil. Uvedl, že v předchozí žádosti, kterou podal brzy po svém příjezdu do ČR, uváděl stejné důvody. Žádná z forem mezinárodní ochrany mu v prvním řízení udělena nebyla, rozhodnutí správního orgánu potvrdil krajský soud i Nejvyšší správní soud. Žalobce má zprávy, že boje mezi klany v Ghaně v současné době stále probíhají, chtěl by zůstat v České republice a založit zde rodinu. Neví, kam by se měl vrátit, není mu známo, kde se nachází jeho rodina. V České republice žije půl roku s přítelkyní J.K., nar., se kterou by chtěl založit rodinu. V případě návratu se bojí toho, že v Ghaně stále probíhají boje, které se rozšířily po celé zemi. Nemá tedy žádné místo, kde by mohl pobývat. Toto nebezpečí hrozí podle jeho vyjádření všem občanům Ghany na všech místech země. Se zastupitelským úřadem své vlasti v Praze byl v minulosti v kontaktu asi pětkrát. Informoval je o svém pobytu v České republice a zajišťoval si doklady potřebné k uzavření sňatku.

Dále soud ze spisu zjistil, že první žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 7. 3. 2008 pod č.j. OAM-190/LE-07-2008. Jako důvod ke svému odchodu z Ghany uváděl obavu o život v důsledku bojů mezi dvěma znepřátelenými skupinami. Do vlasti se nechce vrátit i proto, že tam neměl stálou práci a obživu, což by chtěl nalézt v České republice. Nebyla mu žádná z forem mezinárodní ochrany udělena a po prvním zrušení a vrácení rozhodnutí správního orgánu a dalším řízení potvrdil Krajský soud v Hradci Králové svým rozsudkem č.j. 28 Az 16/2010-80 ze dne 20. 10 2010 nové rozhodnutí správního orgánu ze dne 23. 4. 2010 zamítnutím žaloby proti němu. Nejvyšší správní soud odmítl žalobcovu kasační stížnost pro nepřijatelnost usnesením č.j. 2 Azs 4/2011-140 ze dne 22. 4. 2011. Jeho rozhodnutí nabylo právní moci dne 10.5. 2011.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že posoudil pečlivě veškeré skutečnosti, které žalobce uvedl v průběhu nyní vedeného řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to nejen v jejich vzájemné souvislosti, ale i ve srovnání s jeho tvrzeními ze správního řízení předcházejícího. Na základě tohoto posouzení poté správní orgán konstatoval, že nenalezl nejen naprosto žádný důvod měnit své rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobce, ale ani důvod vést v jeho případě další meritorní řízení a opakovaně posuzovat prezentované důvody žádosti o mezinárodní ochranu, neboť v současně vedeném řízení neuvedl žádné nové skutečnosti, ve smyslu zákona o azylu, v platném znění, které by nutnost takového posouzení odůvodňovaly. Správní orgán v předchozím meritorně vedeném řízení ve věci žádosti žalobce o mezinárodní ochranu objektivně posoudil důvody, pro které žalobce opustil svou vlast a rovněž se tam odmítá vrátit. Rozhodnutí správního orgánu I. instance bylo potvrzeno rozsudkem krajského (po opakovaném řízení) i Nejvyššího správního soudu, přičemž o jejich nezávislosti nelze pochybovat. Dále uvedl, že opakovaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je pouze spekulací, vedenou snahou o legalizaci pobytu, přičemž opakovaným vstupem do azylové procedury se chtěl žalobce vyhnout realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný uvedl, že z jeho praxe je mu známo, jaké jsou poměry v Ghaně, přičemž v předchozím řízení tyto skutečnosti byly doloženy. Konstatoval, že v Ghaně je demokratické státní zřízení, pracují zde nezávislé a nestranné soudy, působí zde řada domácích i mezinárodních nevládních organizací zabývajících se lidskými právy. Ghana je zařazena mezi země charakterizované jako „country of safe origin“. Žalovaný rovněž připomněl, že v předchozím řízení vznikly pochybnosti o věrohodnosti některých žalobcových vyjádření. Dále se žalovaný zabýval hodnocením vztahu žalobce s paní Janou Krátkou. Uvedl, že samotná existence vztahu vyhošťované osoby na území České republiky, sdílená společná domácnost a deklarovaná hloubka citů nepředstavuje nemožnost vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. I když odloučení mladých lidí by představovalo zásah do jejich vztahu, nelze připustit, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, zejména čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a že by vzniklá újma byla újmou závažnou. Dále uvedl, že žalobce svůj vztah úmyslně nadhodnocuje, uvádí rozdílnou dobu jeho trvání. Vztah byl navázán navíc v době, kdy si žalobce musel být vědom, že jeho nelegální pobyt v ČR může skončit nuceným vycestováním, neboť již v roce 2008 obdržel rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný dále připomněl, že žalobce dříve chtěl k legalizaci svého pobytu využít rovněž evidentně nadhodnocený vztah s jinou občankou České republiky.

Žalovaný ve věci rozhodl podle § 10a písm. e) zákona o azylu, podle kterého žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o dělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud vycházel při posuzování věci z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96, podle kterého *„Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo*

zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zastaví.“

Soud dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, pokud ve věci rozhodl tak, že žádost žalobce je nepřipustná podle §10a písm. e) zákona o azylu a zároveň rozhodl, že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Tomuto posouzení totiž neodpovídal zjištěný skutkový stav. Odůvodnění rozhodnutí, které vyslovuje nepřipustnost žádosti podle §10a písm. e) zákona o azylu totiž musí být postaveno na tom, že žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, nebo pokud je uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti. Žalovaný sice konstatoval, že žalovaný neuvedl žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly nutnost nového meritorního posouzení, zároveň však toto meritorní posouzení fakticky provedl, přičemž se zabýval vztahem žalobce na území České republiky a situací v zemi původu žalobce ve vztahu k jeho tvrzením. Vyhodnotil, že vycestování žalobce nebude s ohledem na soukromou vazbu žalobce na jeho přítelkyni v rozporu s mezinárodními závazky, konstatoval, že vzniklá újma pro žalobce nebude závažnou újmou. Zabýval se rovněž stupněm integrace žalobce na české prostředí a posouzením situace v zemi původu žalobce. Uvedl, jaká je současná v zemi původu žalobce situace, hodnotil tamní zřízení a bezpečnostní situaci a vyslovil názor, že vzhledem k tomu se tvrzení žalobce jeví jako nevěrohodná a přehnaná. Pro toto posouzení navíc neopatřil žádné podklady. Odkázal na zjištěná z předchozího řízení, aniž však uvedl konkrétní zdroje, především však uvedl, že „...správnímu orgánu je z jeho praxe známo....“.

Vzhledem k uvedenému soud konstatuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí jiné důvody, než ty, v nichž má mít dle zákona oporu a proto napadené rozhodnutí dle §76 odst. 1 písm. a) zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. V předmětné věci bylo s ohledem na nová tvrzení žalobce, zejména ohledně jeho partnerského vztahu na místě, aby žalovaný žádost žalobce opakovaně meritorně posoudil.

Soud připomíná, že žalovaný je souladu s §78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který soud vyslovil.

Pokračování

56 Az 41/2011

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, nebylo však zjištěno, že by mu vznikly nějaké náklady řízení.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. května 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně